

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Var det korrekt, at retten ikke afsagde udeblivelsesdom, da Brian ikke afleverede svarskrift rettidigt?

Når sagsøgte ikke indleverer svarskrift rettidigt, er udgangspunktet, at der afsiges dom efter sagsøgerens påstand (udeblivelsesdom), jf. § 352, stk. 1. Dette gælder formentlig også ved korte fristoverskridelser.

Det er tvivlsomt, om retten har hjemmel til at anvende § 360, stk. 7, ved udeblivelse med svarskrift. Dette bør de studerende diskutere.

Hvis det antages, at udsættelse er mulig, skal der foreligge undskyldende omstændigheder. Sygdom kan være en lovlig omstændighed, men dette gælder alene, såfremt sygdommen ikke gør det muligt at opfylde handlingen. Dette kan ikke antages at være tilfældet med en brækket arm.

DCR, side 343ff. og 389f.

2. Kunne Anders have indbragt spørgsmålet om inhabilitet for landsretten?

Retten afgørelse er truffet ved kendelse.

Det formelle udgangspunkt er, at kendelser og beslutninger kan kæres til landsretten, jf. § 389, stk. 1.

Der er dog tale om en afgørelse truffet under sagens forberedelse, og derfor kan den ikke indbringes uden tilladelse fra procesbevillingsnævnet, jf. § 389 a.

Anders skulle derfor have ansøgt procesbevillingsnævnet om tilladelse inden 2 uger efter, at afgørelsen blev truffet.

3. Har Anders ret i, at han burde have haft medhold i inhabilitetsspørgsmålet, når Brian ikke afgav rettidigt processkrift?

Retten bestemmelse om et processkrift er omfattet af § 355, stk. 2, idet det angår et nærmere angivet spørgsmål.

Retsvirkningen af ikke at afgive et sådant processkrift afhænger af, hvad retten har tilkendegivet, idet det fremgår af § 360, stk. 5, at det skal være tilkendegivet, hvis udeblivelsesvirkning skal indtræde. Det fremgår ikke af opgaveteksten, at retten har tilkendegivet dette. Derfor har manglende afgivelse ikke udeblivelsesvirkning.

Derimod har den manglende afgivelse præklusionsvirkning, således at retten er berettiget til at afsige kendelse på det foreliggende grundlag.

4. Skal retten tillade, at Anders nedlægger et nyt anbringende og en ny subsidiær påstand?

Brian har ret i, at sagen ændrer karakter, såfremt Anders får lov til at nedlægge et nyt anbringende og en ny subsidiær påstand.

Da der efter opgaven ikke er fastlagt et tidspunkt for hovedforhandlingen eller i øvrigt er oplysninger om forberedelsens afslutning, er udgangspunktet imidlertid, at sådanne ændringer er tilladte.

Der er heller ikke søgsmålsfrister, der kunne medføre overvejelser om omgåelse heraf.

Ændringerne kan eventuelt have betydning for sagsomkostningerne, men det er der ikke spurgt til.

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Giv en begrundet redegørelse for, om Udlejning Aarhus kan anlægge sagen mod Theo Thiesen ved de danske domstole.

Theo Thiesen bor og arbejder i Tyskland, og DF finder derfor anvendelse, jf. DF artikel 6 modsætningsvist. Som udgangspunkt skal Theo Thiesen derfor sagsøges i Tyskland, jf. DF artikel 4.

Kravet vedrører en skade på en bil. Der består ikke noget kontraktforhold mellem Theo Thiesen og Udlejning Aarhus, hvorfor der er tale om et krav, der vedrører erstatning uden for kontrakt. Det er derfor relevant at undersøge, om sagen kan anlægges i Danmark, jf. DF artikel 7, nr. 2, om erstatning uden for kontrakt. Ifølge domsforordningens artikel 7, nr. 2, kan sagen anlægges i Danmark, såfremt skaden er indtrådt her. Dette er tilfældet i sagen, og sagen mod Theo Thiesen kan derfor anlægges i Danmark.

2. Kan kravet mod Versicherung Hamburg inddrages i sagen mod Theo Thiesen i Danmark?

Domsforordningen finder også anvendelse i dette forhold, da Versicherung Hamburg har bopæl i Tyskland, jf. DF artikel 6, jf. DF artikel 63, nr. 1, litra b. Udgangspunktet er derfor, at Versicherung Hamburg skal sagsøges i Tyskland, jf. DF artikel 4.

Det følger dog af DF artikel 13, at forsikrings-selskabet, når det vedrører en ansvarsforsikring, kan sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt forsikrings-selskabet kan adciteres efter dansk ret.

Adcitationsadgangen er reguleret i retsplejelovens § 250 om oprindelig subjektiv kumulation. Hertil kræves for det første, at der er værneting for alle kravene i Danmark. Det forudsættes i spørgsmålet, at retten er saglig og stedlig kompetent i sagen mod T, hvorfor betingelserne i retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 2-3, er opfyldt.

Spørgsmålet er herefter, om retten har international kompetence i kravet mod Versicherung Hamburg. Dette følger af DF artikel 13, stk. 2, idet skadelidte kan anlægge sag direkte mod ansvarsforsikrings-selskabet efter reglerne i DF artikel 10-12, hvis der er hjemmel i dansk ret til at gøre det direkte krav gældende. Dette er tilfældet fsva. ansvarsforsikring vedrørende en skade forvoldt ved et biluheld, jf. U2016.3852V. Det følger af DF artikel 10, at sagen mod forsikrings-selskabet kan anlægges, hvor skadetilførslen er foregået, og der er derfor dansk værneting.

Den subjektive kumulation indebærer tillige, at kravene kan behandles efter samme processuelle regler, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 4. Dette er tilfældet, da der ikke gælder noget særligt for forsikringskrav. Afslutningsvist bliver det afgørende, om sagerne har en sådan sammenhæng, at de bør behandles under én sag, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 5. Det krav, der gøres gældende mod forsikrings-selskabet, har en så nær sammenhæng med kravet mod skadevolderen, at sagen har tilstrækkelig nær sammenhæng med kravet mod T.

(DCR, s. 231-232 + 278-282)

3. Var det korrekt, at Retten i Aarhus ikke afviste sagen som følge af den tyske sag?

Spørgsmålet vedrører litispendens. Domsforordningen finder anvendelse på forholdet, jf. DF art. 6, da sagsøgte har bopæl i en medlemsstat. Litispendens er derfor reguleret i DF artikel 29. Heraf følger, at såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, så udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.

Den tidsmæssige betingelse i DF artikel 29 er opfyldt, da sagen er anlagt i Tyskland, forinden sagen anlægges ved Retten i Aarhus. Afgørende for, om der indtræder litispendens, er, om der er tale om en sag mellem de samme parter, der hviler på samme grundlag og har samme genstand.

Parterne er *ikke* identiske i de to sager, da sagen i Tyskland vedrører forholdet mellem det tyske forsikringselskab og Theo Thiesen. Det aarhusianske udlejningsfirma er derimod ikke part i sagen i Tyskland. Betingelserne for litispendens er derfor ikke opfyldt, og sagen skal derfor ikke afvises af denne grund. Det var derfor korrekt, at Retten i Aarhus ikke afviste sagen som følge af den tyske sag.

(DCR s. 323-328)

4. Var det korrekt, at landsretten afviste kæremålet fra Theo Thiesen?

Retten i Aarhus har truffet særskilt afgørelse om ét spørgsmål i sagen – afvisningspåstanden. Der er derfor tale om en delafgørelse, hvilket er hjemlet i retsplejelovens § 253, stk. 2. Delafgørelsen er en afgørelse, der ikke afslutter sagens behandling i retten, jf. retsplejelovens § 253, stk. 3. Afgørelsen kan derfor som udgangspunkt ikke kæres, jf. retsplejelovens § 253, stk. 4, før der er afsagt endelig dom i sagen.

Kære kan ske med procesbevillingsnævnets tilladelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 4, men da Theo Thiesen ikke har fået en sådan tilladelse, var det korrekt, at landsretten afviste kæremålet fra Theo Thiesen.

(DCR s. 363-366)